

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 318/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Walty Gym s. r. o.**, Rovniakova 13, Bratislava, IČO 51 271 991, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Lawyers, s. r. o., Dunajská 6, Bratislava, IČO 36 864 421, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti opatreniu Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. OLP/4083/2020 z 19. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júla 2020 a doplnenou 4. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) opatrením Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 10 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Úrad verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky vládou Slovenskej republiky uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11. marca 2020 a pandémie ochorenia COVID-19 vyhlásenej 11. marca 2020 generálnym riaditeľom Svetovej zdravotníckej organizácie nariadil podľa § 48 ods. 4 písm. c) a e) zákona č. 355/2007 Z. z. (okrem iných) opatrenie v znení: „A) S účinnosťou od 20. mája 2020 od 6:00 hod.

do odvolania sa uzatvárajú všetky nasledovné zariadenia: prírodné a umelé kúpaliská podľa § 19 zákona č. 355/2007 Z. z., telovýchovno-športové zariadenia podľa § 22 zákona č. 355/2007 Z. z., zariadenia pre deti a mládež vrátane zariadení starostlivosti o deti do 3 rokov veku podľa § 24 zákona č. 355/2007 Z. z., prevádzky poskytujúce služby wellness (sauny, vírivky, kúpele, zábaly), hydromasáže a ďalšie mokré procedúry (napr. ichtyoterapia, hirudoterapia), solné jaskyne, krykomory, fitness centrá, kasína, nočné kluby, vnútorné verejne priestory zoologických a botanických záhrad. Toto opatrenie neplatí pre: 1. prírodné liečebné kúpele a kúpeľne liečebne podľa § 7 ods. 4 písm. e) a f) zákona č. 578/2004 Z. z. a zákona č. 538/2005 Z. z. na základe návrhu lekára, 2. vonkajšie telovýchovno-športové zariadenia, bez šatní a sprch, 3. umelé kúpaliská (plavárne) na účely tréningov pre športové kluby, 4. vnútorné telovýchovno-športové zariadenia na účely tréningov pre športové kluby, 5. zariadenia sociálnych služieb, zariadenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately podľa zákona č. 305/2005 Z. z. a špeciálnych výchovných zariadení podľa zákona č. 245/2008 Z. z., 6. školské zariadenia výchovného poradenstva a prevencie (Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie a Centrá špeciálno-pedagogického poradenstva), 7. zariadenia školského stravovania za účelom prípravy stravy pre deti alebo seniorov, 8. zariadenia, v ktorých sa prevádzkuje individuálne vyučovanie s jedným žiakom.“

3. Napadnuté opatrenie úradu verejného zdravotníctva bolo zrušené opatrením úradu verejného zdravotníctva č. OLP/4592/2020 z 2. júna 2020 s účinnosťou od 3. júna 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka je podnikateľským subjektom, ktorý prevádzkuje fitness centrum na adrese [REDAKOVANÉ], ktoré bolo na základe napadnutého opatrenia úradu verejného zdravotníctva naďalej v čase od 20. mája 2020 do 2. júna 2020 zatvorené. Sťažovateľka považuje za diskriminačné, že kryté plavárne a vnútorné športovo-telovýchovné zariadenia, ktoré vykazujú rovnaké zdravotné riziká z hľadiska hrozby ochorenia COVID-19 ako fitness centrá, mohli byť v rozhodnom období po 19. máji 2020 otvorené aspoň v obmedzenom režime, a tak mohli aspoň sčasti pokryť svoje náklady, teda sťažovateľka bola v porovnateľnej situácii znevýhodnená oproti subjektom, ktoré mohli čiastočne obnoviť svoju prevádzku. Sťažovateľka spochybňuje právomoc úradu verejného zdravotníctva podľa § 48 ods. 4 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. Argumentuje, že boli prekročené hranice stanovené týmto ustanovením, nedošlo k uloženiu povinností na základe zákona a v jeho medziach. Vyslovuje názor, že napadnuté opatrenie nie je hybridný právny akt, pretože neobsahuje žiadne prvky individuálneho právneho aktu. Sťažovateľka tvrdí, že v dôsledku porušenia zákazu diskriminácie a príkazu na ukladanie povinnosti v spojitosti s právom na ochranu vlastníctva (resp. právom na pokojné užívanie majetku) a právom slobodne podnikat' utrpela nemajetkovú ujmu z dôvodu úzkosti a frustrácie pri každodennom riadení svojho podnikania v sume 10 000 eur. Keďže napadnuté opatrenie úradu verejného zdravotníctva bolo zrušené opatrením úradu verejného zdravotníctva č. OLP/4592/2020 z 2. júna 2020, nie je k dispozícii zrušovací výrok, preto by mala byť sťažovateľka odškodnená výrokom o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom 4. novembra 2020 sťažovateľka uviedla, že zistila, že v skutkovo a právne identickej veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1646/2020 (v ktorej iného sťažovateľa zastupuje rovnaký právny zástupca ako sťažovateľku vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1649/2020, pozn.) zaslal úrad verejného zdravotníctva ústavnému súdu rozsiahle vyjadrenie k ústavnej sťažnosti s tým, aby ju odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie z dôvodu, že primárnym poskytovateľom ochrany základných práv a slobôd je správne súdnictvo na základe všeobecnej správnej žaloby, vyjadrila sa aj k judikatúre Ústavného súdu Českej republiky a Mestského súdu v Prahe týkajúcej sa opatrení prijatých v súvislosti so šírením COVID-19. Sťažovateľka poukázala na to, že k podobnému záveru ako úrad verejného zdravotníctva dospeli všetky štyri senáty ústavného súdu v prípade ústavných sťažností iných sťažovateľov proti opatreniu úradu verejného zdravotníctva č. OLP/3172/2020 zo 17. apríla 2020, ktoré vo svojich uzneseniach č. k. I. ÚS 438/2020 z 24. septembra 2020, č. k. II. ÚS 410/2020 z 24. septembra 2020, č. k. III. ÚS 386/2020 z 8. októbra 2020 a č. k. IV. ÚS 459/2020 z 24. septembra 2020 nesprávne označili ako hybridný právny akt a následne dospeli k záveru, že títo sťažovatelia nepreukázali dôvody hodné osobitného zreteľa na upustenie od vyčerpania prostriedkov nápravy poskytnutých im zákonom na ochranu ich základných práv a slobôd. Na „*nešťastné*“ uznesenia štyroch senátov ústavného súdu „*kvalifikujúce opatrenia porušovateľa podľa § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z.*“ reagoval zákonodarca tak, že „*ak sú vydané od 15. 10. 2020, sú vydávané všeobecne záväzným právnym predpisom, avšak v dôvodovej správe ďalej uvádza, že aj pred 15. 10. 2020 išlo o normatívny správny akt*“. Je teda bez významu, že sťažovateľka nevyčerpala dostupné prostriedky nápravy, pretože z dvoch dôvodov nie je daná príslušnosť správneho súdu – napadnuté opatrenie úradu verejného zdravotníctva je normatívny právny akt a tým, že k 3. júnu 2020 bolo zrušené, nemohlo byť predmetom rozhodovania správneho súdu, kde lehota na podanie správnej žaloby uplynula 20. júla 2020. Keďže napadnuté opatrenie úradu verejného zdravotníctva nebolo zrušené ako nezákonné, sťažovateľka nemôže podať ani žalobu o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Z dôvodu, že napadnuté opatrenie spĺňa kritériá normatívneho právneho aktu a nemôže byť predmetom rozhodovania správneho súdu, nie je daná ani právomoc ústavného súdu na rozhodovanie, preto sťažovateľke ostáva sa so svojimi nárokmi obrátiť na Európsky súd pre ľudské práva, pričom pokladá za vhodné, aby jej ústavný súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy. Podľa sťažovateľky napadnuté opatrenie nespĺňa ani test legality a z hľadiska testu proporcionality sa domnieva, že je na mieste odškodniť zatvorenie prevádzok fitness centier.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 14 dohovoru a práva sťažovateľky podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým opatrením úradu verejného zdravotníctva (bod 2), v ktorého dôsledku bola v čase od 20. mája 2020 do 2. júna 2020 zatvorená prevádzka sťažovateľky (bod 4).

7. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01). Vo vzťahu k princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne uvádza, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

8. Ústavný súd s poukazom na uvedený princíp subsidiarity pripomína, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku, resp. čl. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)]. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017). Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04).

9. Ústavný súd, vychádzajúc zo spomínanej zásady subsidiarity, sa zaoberal predovšetkým otázkou, či okrem ústavného súdu neexistuje iný súd, ktorý bol oprávnený poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky.

10. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd sa charakterom opatrení úradu verejného zdravotníctva v súvislosti s pandemiou zaoberal vo viacerých rozhodnutiach (napr. I. ÚS 435/2020, II. ÚS 454/2020, III. ÚS 386/2020, IV. ÚS 466/2020) a dospel k záveru, že opatrenia úradu verejného zdravotníctva sú správnym

aktom pri plnení jeho úloh, ktorý má charakter hybridného správneho aktu – rozhodnutia svojho druhu, ktoré sú preskúmateľné správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku. Od uvedeného záveru ústavný súd nevidel dôvod odchyliť sa ani v preskúvanom prípade sťažovateľky, ktorá taktiež namieta porušenie svojich práv opatrením úradu verejného zdravotníctva.

11. Ústavný súd už opakovane uviedol, že pokiaľ ide o právnu existenciu tzv. hybridného správneho aktu, teda individuálneho právneho aktu s prvkami normatívneho právneho aktu (normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu) v právnom poriadku Slovenskej republiky, taký akt aplikácie práva nemusí byť všeobecne legálne definovaný ako procesná kategória. Postačuje, ak z normatívne ustanovených, konkrétnych oprávnení pre určitý orgán verejnej správy vo všeobecne záväznom právnom predpise (v rozsahu predmetnej úpravy použitom ako „*lex specialis*“) vyplýva práve taká povaha výsledku výkonu jeho právomoci (legálna kompetenčná, teda nie pojmová, resp. statusová definícia). Tak to je v dotknutom prípade. Formulácia zákonných oprávnení na vydávanie opatrení v tomto konkrétnom prípade podľa § 48 ods. 4 písm. a), c), d), e) a j) zákona č. 355/2007 Z. z. (na základe ktorých boli napadnuté opatrenia vydané, pozn.) zakladá „*ratione materiae*“ záver o vydávaní opatrenia ako hybridného správneho aktu, čo sa prejavilo aj v znení napadnutých opatrení. Ide teda o akt vydaný na základe zákona, nie ako jeho vykonávací predpis, pritom však adresovaný neurčitému počtu osôb, obsahujúci obmedzenia a povinnosti vyplývajúce zo zákona, ktorý im bol v konkrétnej veci oznámený (jednotliví dotknutí adresáti boli o obsahu aktu poučení). Individuálny prvok (ktorý je dominantný) je určený konkrétnosťou predmetu regulácie, ktorá sa netýka akejkoľvek (genericky určenej) pandemickej situácie (všetkých takých prípadov rovnakého druhu a neurčitého počtu sa týka podkladová zákonná úprava), ale konkrétnej pandémie, na ktorú opatrenie reaguje (na veci nič nemení, že riešenie konkrétnej situácie si môže atrahovať aj zákonná úprava). Povinnosti sú opatreniami uložené na základe zákona, teda v súlade s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy (m. m. I. ÚS 435/2020).

12. Napadnuté opatrenie vzhľadom na jeho povahu (nejde o rýdzo individuálny právny akt) nie je možné vydať v konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (s konkrétne určeným okruhom účastníkov konania), a preto sa na neho § 59 zákona č. 355/2007 Z. z. z povahy veci nevzťahuje. Na vydanie dotknutého opatrenia zákon nepožaduje žiadne osobitné konanie, resp. iné náležitosti.

13. Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. I. ÚS 438/2020, II. ÚS 454/2020, III. ÚS 386/2020, IV. ÚS 466/2020) vyslovil názor, že aj napriek normatívnemu prvku opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je výlučne právnou normou, a teda nemôže byť ani všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto zákon (ani pokiaľ ide o napadnuté opatrenie) neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch. Svoje oprávnenie na vydanie opatrenia v danom čase úrad verejného zdravotníctva vyvodil priamo z kompetenčného ustanovenia (ustanovení), čo sa odráža aj v záhlaví napadnutého opatrenia, ktoré sa zmieňuje o vydaní opatrenia aj v kauzálnej väzbe na vyhlásenie núdzového stavu, avšak nepomenúva ho ako legálny kompetenčný podklad pre vydanie opatrenia. Pokiaľ by predsa len existovali relevantné pochybnosti o kompetencii úradu verejného zdravotníctva na vydanie opatrenia, skúmanie tejto otázky ústavným súdom neumožňuje princíp subsidiarity.

14. Z hľadiska možnosti prieskumu potom tento správny akt zodpovedá kategórii „opatrenie“ podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP, keďže evidentne nejde o „rozhodnutie“ podľa písm. b) ani o „iný zásah“ podľa písm. e) tohto ustanovenia (iným zásahom by mohol byť výkon napadnutého opatrenia príslušnými orgánmi).

15. Ústavný súd dodáva, že z dôvodu osobitnej povahy opatrenia podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP, pokiaľ má právnu povahu tzv. hybridného správneho aktu, je pri vymedzení žalobnej legitímácie fyzickej osoby alebo právnickej osoby na podanie správnej žaloby proti opatreniu potrebné § 178 ods. 1 SSP vykladať a uplatňovať vo vzťahu k tam použitej kategórii „účastník administratívneho konania“ ústavne konformným spôsobom. Obsahom formulovanej požiadavky je dôkladné zohľadnenie čl. 46 ods. 2 ústavy garantujúceho právo každého, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Zároveň výklad a uplatnenie podústavného práva (v tomto prípade Správneho súdneho poriadku) nesmie viesť k výsledku, ktorý by spočíval vo vylúčení rozhodnutí orgánov verejnej správy týkajúcich sa základných práv a slobôd zo súdneho prieskumu (čl. 46 ods. 2 druhá veta ústavy, čl. 142 ods. 1 časť vety za bodkočiarkou ústavy). Hybridná, teda nie jednoznačne individuálno-právna povaha opatrenia úradu verejného zdravotníctva preto podmieňuje reštriktívny výklad vo vzťahu k uplatňovaniu znaku (kategórie) „účastník administratívneho konania“ použitému v § 178 ods. 1 SSP. Podporne to dokladuje i skutočnosť, že pod pojem administratívneho konania podľa § 3 ods. 1 písm. a) SSP možno subsumovať nielen postup pri vydávaní individuálnych správnych aktov, ale aj normatívnych správnych aktov. To je v dotknutom kontexte potrebné vyložiť ako postup pri vydávaní individuálnych správnych aktov, ako aj individuálnych správnych aktov s normatívnym prvkom (teda hybridných), keďže výlučne normatívne správne akty sa v konaní podľa Správneho súdneho poriadku nepreskúmajú.

16. Ústavný súd uzatvára, že aj na prípad sťažovateľky je plne aplikovateľný jeho názor opakovane vyjadrený vo viacerých už uvádzaných rozhodnutiach, v ktorého zmysle osoba priamo dotknutá opatrením úradu verejného zdravotníctva vydaným na predchádzanie chorobám a pri ohrození verejného zdravia je oprávnená napadnúť toto opatrenie všeobecnou správnu žalobou, a preto sa tu uplatňuje prednostná právomoc všeobecného súdu oproti (subsidiárnej) právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane základných práv dotknutej osoby v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (toto ustanovenie je pre ústavný súd v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy neopomenuteľné a záväzné). Taký model (prieskum v správnom súdnictve a až následný prieskum rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti) predstavuje vyšší štandard ochrany základných práv než jednoinštančné konanie pred ústavným súdom.

17. V nadväznosti na predchádzajúcu časť tohto odôvodnenia platí, že nevyužitie zákonom poskytnutej možnosti podať správnu žalobu, nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorého právomoc na konanie o nej je daná, až keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. V posudzovanej veci sťažovateľka túto možnosť mala, ale ako z jej ústavnej sťažnosti a nasledujúcich podaní vyplýva, nepokúsila sa ju využiť.

18. Sťažovateľka svojím vyjadrením, že napadnuté opatrenie nie je spôsobilé prieskumu v správnom súdnom konaní, ďalej ani nepreukazovala, že zákonom priznaný právny prostriedok na ochranu jej základných práv nevyčerpala z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 2 a 3

zákona o ústavnom súde). Možno konštatovať, že pokiaľ je nevyužitie prednostného (ústavnej sťažnosti predchádzajúceho) prostriedku nápravy (a teda priame podanie ústavnej sťažnosti) vecou právneho názoru sťažovateľky, nesprávnosť takého názoru nemôže bez ďalšieho založiť dôvod hodný osobitného zreteľa tak, ako ho má na mysli naostatok označené ustanovenie. Odlišné posúdenie by vyvolávalo nerovné postavenie iných sťažovateľov, proti ktorým sú popísané kritériá ústavným súdom konštantne uplatňované.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nevyčerpanie účinného právneho prostriedku, ktorý sťažovateľke priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd v podobe správnej žaloby podľa § 177 a nasl. SSP, zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom jej odmietnutia pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

20. Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že ak by aj sťažovateľka podala správnu žalobu pred podaním ústavnej sťažnosti alebo po jej podaní, táto okolnosť by viedla k odmietnutiu ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prejednanie [§ 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

21. Na záver ústavný súd podotýka, že s účinnosťou od 15. októbra 2020 vydáva úrad verejného zdravotníctva na nariadenie opatrení na predchádzanie ochoreniam vyhlášky, ktoré majú povahu všeobecne záväzných právnych predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Libor DUEĽA
predseda senátu